

COMUNISTUL

Il pîndiră cu noaptea, cu umbrele
Inchisorile turnurate.
Ii schingiură răbdător brațele
Ca să șovăie în furtună.
Aruncă pe urmele lui
Măștile groazei
Și frigul
Ca să-l vegheze la hotarele speranței.
Il socotiră pierdut.

Iată-l acum, în amiază,
Peste cîmpuri bătute de vînt,
Deschizînd vad recoltelor
Unde dormise lacul.
Iată-l adînc sub zare
Descriînd cu brațul întins,
Între mari mulțimi fremătînd,
Linia viitoarelor orașe.
Iată-l cu privirile-ndepărtate
Regîndînd totul, alcătuiînd
Pentru ca niciodată oamenii
Să nu-și ascundă fața.

AUREL RĂU

Pregătirea terenului pentru semănat la G.A.C. Filipești, regiunea Galați

ÎN PRAG

DE

ÎNSĂMÎNȚĂRI

Însămînțările de toamnă bat la ușă. Pe meleagurile Sucevei porumbul nu este încă gata de cules ca în Bărrăgan, dar și acolo foile îngălbenite pe jumătate ale pomilor, graba cu care se recoltează sfecla și alte culturi pentru a se elibera terenurile, jilăveala și aerul mai rece, dau de știre că se apropie toamna, cînd semănătorile trebuie să pornească la treburile lor, pentru piinea anului viitor.

Stau de vorbă cu tov. Constantin Sandu, președintele gospodăriei colective din Dumbrăveni, una dintre unitățile agricole fruntașe din raionul Botoșani. Discuția se referă tocmai la pregătirile pe care colectivitățile din această comună le-au făcut în vederea bunei desfășurări a lucrărilor de însămînțări.

Cum e și firesc, îl întreb în primul rînd pe tov. Sandu ce rezultate a obținut gospodăria din Dumbrăveni în ultimii ani la cultura grîului, ca urmare a aplicării complexului de măsuri agrotehnice.

— După cum poate ați aflat, condițiile de climă nu ne-au fost favorabile în ultimii ani, sună răspunsul președintelui. Toamna precipitații puține, apoi ninsoși slabe și gerul din iarnă. Știința agrotehnică ne-a învățat să luptăm cu aceste greutăți, să le învingem. Cum anume? Pregătind în mod exemplar terenul ce trebuie însămînțat, fertilizînd suprafețe întinse, punînd în brazdă numai semințe de mare productivitate, tratate cu antimălurice împotriva eventualelor dăunători ai grîului, întreținînd în primăvara cultura prin grăpări, apoi prin plivit, în sfîrșit, acordînd grijă recoltatului la

vreme. În acest fel, am izbutit ca în acest an să realizăm pe 828 ha cu 300 kg grîu mai mult la hectar decît media planificată pe raion. Socotim că în condițiile noastre rezultatele sînt bune, munca mecanizatorilor și a colectivităților din brigăzile respective fiind pe deplin răsplătită.

— Experiența anilor trecuți v-a indicat perioada cea mai bună pentru însămînțatul grîului?

— Noi ne-am convins că semănatul grîului trebuie efectuat într-un timp cît mai scurt, de 8—10 zile, stabilite cu multă grijă. Trebuie să ținem seama de faptul că epoca optimă de semănat e perioada cînd sămînța găsește în sol condiții bune de răsărire și dezvoltare, cînd temperatura medie a aerului a scăzut sub 15 grade C, cînd umiditatea solului se ridică la 20—25 la sută din capacitatea totală de apă. Anul trecut am început însămînțatul la 20 septembrie. Intenționăm ca și în acest an să pornim la lucru, în preajma acestei date. Potrivit indicațiilor inginerului agronom al gospodăriei noastre, tov. Cheorghie Macarie, vom ține totodată seama de cerințele solului respectiv de grîu și de precipitații, astfel încît pe unele tarlale este posibil să semănăm și în prima jumătate a lunii octombrie.

— Ce pregătiri s-au făcut pînă acum?

— Mecanizatorii din brigada a 2-a de la S.M.T. Bucecea au arat deja 750 de hectare. Din suprafața arată, 50 hectare au fost fertilizate cu cîte 300 kg superfosfat la hectar. Urmează ca pe încă 450 hectare să administrăm aceeași cantitate de îngrășăminte chimice la hectar, iar pe

alte suprafețe vom da îngrășăminte organice. Practica ne-a demonstrat că folosirea îngrășămintelor chimice, îndeosebi, are ca urmare obținerea unui important spor de producție la hectar.

— Ce ne puteți spune despre soiurile de grîu pe care le veți folosi?

— În toamna acestui an vom însămînța grîu din soiurile de mare productivitate Bezostaia, Beloțercovskaia și Concho, care s-au dovedit cele mai productive. Întreaga cantitate de sămînță o avem asigurată din producție proprie. Brigadierii noștri, la îndrumarea inginerului agronom, s-au îngrijit din vreme de selectarea și tratarea semințelor.

— Alte măsuri?

— S-a întocmit un plan de lucru amănunțit, conform căruia terenurile destinate grîului, pe care încă se află porumb, vor fi eliberate cu prioritate. Toate tarlalele arate vor fi discuite și grăpate cu atenție. S-a făcut și instruirea colectivităților care vor lucra ca minutori de mașini. Ei nu vor fi schimbați deloc de pe semănători pe toată durata campaniei, permanentizarea constituind un factor important în întărirea răspunderii față de calitatea lucrărilor executate. La instruirea oamenilor care vor lucra la însămînțat inginerul nostru agronom a insistat în mod deosebit asupra respectării unor măsuri cum sînt: jalonarea terenului, verificarea adîncimii de semănat, controlul atent al tuburilor. Mecanizatorilor li s-a cerut să respecte viteza optimă de înaintare a semănătorilor. De altfel acest lucru va fi urmărit și de membrii consiliului de conducere repartizați la însămînțări. Am omis să adaug că vom folosi și în acest an metoda concentrării forțelor de lucru grupate pe tarlale: cînd pe una din ele lucrările de pregătirea terenului și de însămînțare se termină, mijloacele de transport, tractoarele, discuitoarele, brațele de muncă, vor trece pe altă tarla.

Cu alte cuvinte, nu obișnuim să lucrăm pe mai multe tarlale deodată, spre a nu ne risipi forțele.

— Știm că succesul lucrărilor de însămînțare depinde în bună măsură și de activitatea culturală ce se desfășoară în rîndurile colectivităților...

— Este foarte adevărat. Dacă și în acest an gospodăria noastră a obținut rezultate bune la producția de grîu — și adaug că și producția de porumb este la fel de bună — aceasta s-a datorat în bună măsură și aplicării de către colectivități a învățămintelor agrotehnice culese la lecțiile din timpul iernii. Dar nu e vorba numai de atît. În legătură cu metodele înaintate de lucru la cultura grîului, la centrul de radioficare s-au ținut multe conferințe, majoritatea de către inginerul nostru, Gh. Macarie. Săptăminal, el transmite „Sfatul specialistului”. În plus, o formație a Teatrului de stat din Botoșani a prezentat la Dumbrăveni piesa într-un act „Zaharia își mărită fata” de Margareta Vasilescu, în care între altele e vorba și de problema respectării regulilor agrotehnice la culturile de cîmp. Profesorii din comună, M. Dumbrăveanu, Constantin Gațișescu și alții au pregătit chiar de curînd un nou text al brigăzii artistice a căminului cultural, în care se pune un deosebit accent pe însemnătatea lucrărilor de toamnă — stringerea la timp a culturilor tîrzii, însămînțatul grîului, arăturile adînci.

O expoziție agricolă, pe care o vom organiza în sălile căminului cultural, va arăta prin planșe, tablite indicatoare, snopi de grîu, semințe etc., ce lucrări s-au efectuat, ce rezultate s-au obținut pe brigăzi pentru ca astfel colectivitățile noastre, din cele două sate ale comunei, — Sălăgeni și Dumbrăveni — să tragă învățături cît mai folositoare.

AL. RAICU

În preajma deschiderii
— celui de al IV-lea
— Festival de teatru

PREGĂTIRI ÎN REGIUNEA BRAȘOV

De curînd s-a desfășurat, în Capitală, finala celui de-al VII-lea Concurs al artiștilor amatori. Numărul mare de formații din regiunea Brașov care s-au produs pe scenă, ca și măiestria artistică cu care au interpretat spectacolele, au demonstrat că și în această regiune mișcarea artistică de amatori a luat o mare amploare. Dovadă sînt premiile și mențiunile pe care le-au primit cele mai bune ansambluri și echipe.

În afara corurilor, echipelor de dansuri, brigăzilor artistice de agitație, în regiunea Brașov mai activează și 720 formații de teatru de amatori dintre care 620 ale căminelor culturale. Pentru a cunoaște unele aspecte din activitatea acestor colective, ne-am adresat tov. Dimitrie Roman, metodist cu problemele teatrului de la Casa regională a creației populare:

— Vă rugăm să ne vorbiți despre prezența formațiilor de teatru în viața culturală a satelor și comunelor.

— Chiar după terminarea celui de-al III-lea Festival biennial de teatru de amatori I. L. Caragiale, principala noastră preocupare a fost activizarea tuturor formațiilor și înnoirea repertoriului lor. Multe colective și-au completat repertoriul cu piese noi, care militează pentru consolidarea gospodăriilor agricole colective, pentru educația socialistă a colectivităților. Astfel, echipele teatrale din comunele Criș și Homorod (Rupea), Sita Buzăului și Intorsura Buzăului (Tg. Secuiesc), Albești (Sighișoara) și altele, au avut program de stagii incluzând piese legate de preocupările colectivităților. În stagiunea 1963—1964 ele au prezentat un mare număr de spectacole în comună și în deplasare.

Totuși, lucrurile nu stau chiar așa de bine în toată regiunea. În comunele Feleac și Beșa (Sighișoara), Dopca și Merchiașa (Rupea) și Mociu de Sus (Brașov) echipele de teatru au dat doar unul sau două spectacole în comună și nici unul în deplasare.

— Peste puțin timp va începe faza intercomunală a celui de-al IV-lea Festival biennial de teatru I. L. Caragiale. Ce măsuri ați preconizat pentru ca formațiile participante la această fază să se prezinte cât mai bine?

— Perioada de pregătire a festivalului pune în fața instructorilor și activiștilor culturali o seamă de sarcini importante. Pentru a le veni în ajutor, Casa regională a creației populare a elaborat din timp o scrisoare metodică dînd indicații privitoare la sporirea numărului formațiilor și mai ales al teatrelor de păpuși, al recitatorilor și cititorilor artistici. Totodată scrisoarea metodică cuprinde recomandări în legătură cu alegerea repertoriului, alcătuirea formațiilor și activitatea lor obștească. Am anexat și o listă cu recomandări de repertoriu.

— După ce criterii ați întocmit această listă?

— În alcătuirea ei am ținut seama ca repertoriul să corespundă cit mai mult cerințelor raionului și comunei respective, posibilităților materiale de interpretare ale formațiilor precum și exigențelor mereu crescînde ale spectatorilor. Pentru faza intercomunală a festivalului, care are un caracter larg de masă, am recomandat punerea în scenă a pieselor care n-au fost prezentate la concursurile anterioare. Să vă exemplific cu cîteva titluri: Cînd chitara-i de prisos și Dănilă o ia razna de Theodor Boșca, Pădurea de sălcii de Lucia Demetrius, Un cîntec din fluier de Paul Everac și altele. Pe

plan regional am tradus în limba maghiară piesele: Floaia de Valentin Munteanu și Intimplarea de la tîrg de Lucia Demetrius.

În scrisoarea metodică s-a mai arătat că stabilirea repertoriului trebuie să se facă de către organele raionale împreună cu directorii căminelor culturale și cu instructorii formațiilor pe fiecare centru de concurs. În acest fel vom înlătura surpriza neplăcută de a se prezenta mai multe echipe la același centru, cu aceeași piesă.

— Munca de înnoire a repertoriului trebuie strîns împletită cu cea de ridicare a nivelului artistic de interpretare de realizare a unor spectacole cât mai reușite. Despre acest aspect al muncii formațiilor ce ne puteți spune?

— Această problemă constituie de altfel subiectul consfătuirilor metodice ce le organizăm pe plan raional și la care participă instructorii tuturor colectivelor de teatru. Aici, prin materialele pe care le prezentăm subliniem necesitatea înțelegerii juste de către instructori și interpreți a ideilor de bază ale pieselor pentru a înlătura caracterul improvizator al spectacolului. De asemenea, dăm îndrumări concrete despre folosirea cu pricepere a scenografiei și machiajului.

La consfătuirile metodice pe care le vom ține pînă la începerea festivalului, vom insista asupra distribuirii rolurilor și vom căuta să generalizăm experiența înaintată a formațiilor fruntașe. De altfel, în toată perioada de pregătire și de desfășurare a festivalului vom organiza schimburi de experiență între formații.

Avem convingerea că datorită acestor măsuri pe care le-am luat și le vom lua, și la care am dori să se alătore și ajutorul artiștilor profesioniști, care pînă acum a fost sporadic, vom reuși ca în actualul festival să obținem rezultate mai bune decît la cel anterior.

MARIA CHIRCULESCU

Formații laureate ale Concursului al VII-lea

TINEREȚE, DĂRUIRE

Cînd dansatorii din Vălișoara s-au întors din București, satul i-a primit sărbătorește. Au coborît oameni cu flori în mâini pînă la șoseaua din vale, întîmpinîndu-i chiar la intrarea în sat.

Revederea cu dansatorii care se întorceau din Capitală cu premiul I pe țară și titlul de Laureat al celui de-al VII-lea Concurs a fost impresionantă și va rămîne mult timp în amintirea oamenilor. Satul i-a îmbrășișat, i-a ridicat în brațe și fiecare om voia să le stringă mîna, să le spună din inimă măcar un cuvînt de bun sosît...

Intr-un grup de oameni se afla și Ștefan Doancă, directorul școlii, un om trecut de 50 de ani, cu ochi vioi și senini ca cerul. Era emoționat. Trăia și el clipele de bucurie ca toți ceilalți, dar gîndul îl purta departe. Se uita la medaliile de Laureat ce străluceau pe pieptul dansatorilor și-și aducea aminte de toamna lui '53 cînd el împreună cu alți învîțători au înființat echipa de dansuri în acest sătuc cu numai 240 de numere de casă, de pe meleagurile Caransebeșului. Se gîndea la o duminică de octombrie de acum 11 ani, cînd cîteva perechi au urcat pentru prima dată scena căminului jucînd o sărbă și o horă în fața oamenilor din sat. Printre aceștia se afla și un tînr de 15 ani. Avea talent la dans. De atunci el a jucat neînterupt în formație. Azi, Ion

Lungoea e instructorul echipei și sub îndrumarea lui dansatorii din Vălișoara au obținut succese atît de însemnate. Toate îi trec acum prin gînd și le vede aieva de parcă în fața ochilor săi ar rula o peliculă cu istoria celor 11 ani ai formației. Ștefan Doancă își aduce aminte de primele greutăți și necazuri. A fost un timp cînd unii veneau cam greu la repetiții. Își aminteste de un concurs în care dansatorii n-au putut trece de faza raională. Și cînd de abia erau atunci! Dacă l-ar întreba acum cineva, ar spune cu precizie cum a crescut an de an formația pînă a ajuns să numere 60 de dansatori. Și ar putea să vorbească de foarte mulți dintre cei aproape 200 de tineri care au jucat în echipă. Unii dintre ei ca Martin Oprea, Dan Doancă, Vasile Zverceanu joacă de peste 10 ani în echipă, iar alții au plecat din sat și sînt dansatori în formații mari și cunoscute. Nicolae Seraciu și Maria Anderca sînt în ansamblul de dansuri din Caransebeș. Gheorghe Lungoea joacă în ansamblul armatei din Oradea, iar Maria Lungoea în echipa Casei studențești din Timișoara...

Dansatorii din Vălișoara, care au cucerit premiul I pe țară și titlul de Laureat al celui de-al VII-lea Concurs, sînt toți tineri. Cel mai în vîrstă dansator are 27 de ani, iar instructorul lor, învîțătorul Ion Lungoea, a împlinit 26 de ani.

Obținerea succesului în confruntarea artistică pe țară se datorește nu numai pasiunii și măiestriei celor 60 de tineri dansatori, ci și contribuției altor oameni, dragostei cu care îi înconjoară întregul sat.

De la bătrîni din sat au învățat tinerii din echipă frumoasele dansuri vechi atît de mult aplaudate de miile de spectatori în fața cărora s-au produs. De la Nicolae Seraciu, om trecut de 62 de ani, au învățat figurile jocului Iedera, un dans vechi de pe meleagurile Caransebeșului. Moise Oprea, om la 66 de ani, putea fi văzut de multe ori în mijlocul lor arătîndu-le și repetînd cu ei „coasa” o figură frumoasă dar grea în care dansatorul saltă un picior iar cu celălalt cosește. O bătrînică, trecută de șapte decenii, Iconia Spunei, venea, deseori, la repetiții chiar din celălalt capăt al satului, să-i învețe pe tineri Ardeleana pe un picior și „mînjita” o figură interesantă care pune la încercare și pe cei mai buni dansatori.

Dragostea oamenilor din sat, interesul pe care-l poartă pentru dansatorii lor nu se manifestă numai în aplauzele cu care le răsplătesc jocul pe scenă. Nu există aproape re-

petiție la care să nu se adune 100-150 de oameni care vin să-i urmărească și la lucru. Cînd pleacă în deplasare, chiar la distanțe mai mari, echipa este întotdeauna însoțită de zeci de entuziaști, adevărați „suporteri” ai formației care se duc să-i vadă și pe scenele din alte localități. Așa s-a întîmplat cînd dansatorii au plecat la Timișoara, Reșița, Ofelul-Roșu sau în alte localități.

Satul a urmărit evoluția dansatorilor săi și pe scenele din București. O parte din oameni s-au adunat în pridvorul mare, încăpător, din casa nouă, cu etaj, a lui Busuioac Anderca, în fața micului ecran, iar alții au venit cu scaune și bănci în curtea lui Afilon Anderca ca să urmărească la televizor cum dansează tinerii vălișoreni în fața publicului din Capitală, cum interpretează Ardeleana pe un picior sau brietele iuți în timp și contratimp așa cum se joacă pe meleagurile lor.

La Vălișoara munca pentru desăvîrșirea permanentă a măiestriei este însoțită de o muncă educativă în rîndurile dansatorilor. Cadrele didactice, instructorul formației tin deseori în fața lor scurte informări politice, convorbiri pe diferite teme culturale și științifice, le vorbesc de răspunderea pe care o au cînd urcă pe scenă, despre rosturile și frumusețile îndeletnicirii lor de artiști amatori, de făuritori și răspînditori ai frumosului.

De ani de zile dansatorii din Vălișoara repetă cu regularitate de două ori pe săptămînă. Absențe? Sînt acum cazuri foarte rare și întotdeauna motivate. În ajunul diferitelor faze ale întrecerilor, dansatorii se întîlneau chiar seară de seară, pentru a repeta un dans, o figură mai grea sau o întregă suită.

Contactul des cu publicul, numeroasele spectacole pe care le-au susținut i-au obișnuit cu scena, i-au sudat și omogenizat cu echipă. Sînt multe localități pe harta țării, pe scenele cărora ei au prezentat frumusețile dansurilor bănățene. În afară de localitățile din raionul lor ca Bucușnița, Golef, Slatina, Petrosnița, Topleș și altele ei au evoluat și la Caransebeș, Reșița, Timișoara, Pitești, Pdeal, Constanța etc. Numai în ultima vreme, în afară de spectacolele date în satul lor, ei au urcat scena în alte 15 localități.

La viitorul concurs, vălișoreni vor să participe cu un ansamblu muzical-coregrafic de trei ori mai mare decît actuala formație. Despre acest lucru vorbesc acum oamenii din sat.

R. IARAI

Formația de dansuri a căminului cultural din Vălișoara, regiunea Banat

Însemnări din Diosig

Văd Diosigul pentru prima dată și privirea aleargă neobosită căutând să-i fixeze trăsăturile sale de comună veche, dimensiunile, ritmul unei zile obișnuite de vară.

Casele mărturisesc singure bunăstarea, confortul cu care colectivității se înconjoară. Centrul comunei e plin de magazine; vitrinele bogate, bine aranjate, expun mățăsuri, stufe, ultimul tip de radio sau cele mai noi cărți. Un panou face bilanțul numeroaselor înfăptuiri social-culturale.

În comună sînt trei gospodării colective și cum nu știu pe care s-o vizitez primesc sugestia inginerului Vasile Dragoș, vicepreședintele consiliului agricol raional Oradea.

Gospodăria agricolă colectivă „Înainte” poate fi considerată totuși tânără: a fost înființată în anul 1959, dar realizările pe care le-a obținut sînt deosebit de impresionante.

Am făcut un calcul din care reiese că colectivității au ridicat, în medie, cîte cinci mari construcții zootehnice pe an. Acesta este un ritm cu adevărat impetuos.

În puținele rînduri pe care le scriu n-aș putea arăta tot ceea ce caracterizează grija pentru gospodăria pămîntului, dar am înțeles că la Diosig pămîntul este avuția cea mai de preț. Colectivității de la „Înainte” stăpînesc o suprafață de 2 800 de hectare, cea mai mare parte situată în cîmpie. Într-o margine a satului natura a înălțat un șir de dealuri. Aici pămîntul e slab productiv, în pantă. Floile și apele zăpezii au mîncat în voie dealurile golașe, le-au crescut, au spălat stratul de substanță fertilizant, rămîind în paragină, golașe. De curînd, ele au renăscut sub mina harnică a omului. Învățînd an de an la cursurile agrozootehnice, din conferințele ținute la cîminul cultural colectivității din Diosig au deprins să gîndească altfel, au înțeles că le stă în puteri să realizeze ceea ce în trecut părea cu neputință. În fiecare an, cazmalele și sapele au modelat versanții cu pămînt roșcat, au făcut terase, au săpat gropi pentru pomi.

S-a înfăptuit o minune? Nu. Un fapt devenit obișnuit, multiplicat de atele asemănătoare în multe alte regiuni ale țării. Inedită aici pare a fi doar preferința colectivităților pentru piersici, căci din cele 60 de hectare plantate în masiv, 45 de hectare sînt cu diferite soiuri la piersici.

Din vară pînă toamna, piersicile mari cit pumnul, zmățuite în culori crepusculare, constituie o continuă sursă de venit. În ambalajele elegante ale „Fructexportului” și „Aproximului” piersicile acestea dau certificatul de rodnicie, umilelor dealuri de altădată.

Pe hărțile viticulturilor Diosigul figurează ca o comună cu tradiție în cultura viței de vie. Nu întîmplător aici funcționează o veche școală viticolă. În regiunea Crișana, ca și în cele vecine, vinurile de Diosig sînt bine cunoscute. Înainte însă plantațiile s-au făcut anarhic, după inspirația, preferința, sau puterea fiecărui gospodar; predominau soiurile inferioare.

Gospodăria colectivă nu putea neglija această ramură bănoasă care beneficiază de condiții favorabile și pentru extinderea căreia există terenuri neprielnice altor culturi. Acum gospodăria are 132 de hectare cu vie. S-au completat golurile în unele parcele vechi, bătrîne, dar principala preocupare o constituie noile suprafețe, plantate cu soiuri valoroase. Anul acesta s-au plantat 10 ha, dar în anul viitor se vor pune încă pe atît. Ele vor trebui să ridice și mai sus faima acestei mici podgorii. Aș mai adăuga că colectivității produc materialul săditor folosind în această muncă pe cei mai pricepuți dintre ei.

O vizită în gospodăria colectivă nu poate ocoli culturile de cîmp. Griul a dat o producție bună, superioară ultimului an; porumbul, sfecla de zahăr promit și ele producții mari.

— Astăzi colectiva se situează printre unitățile fruntașe din raion, îmi confirmă tov. Dragoș. Condițiile excelente pentru cultivarea porumbului, sfecele și cartofului ne fac să ne gîndim la extinderea suprafețelor ocupate de aceste culturi.

O gospodărie colectivă fără ferme de animale este de neînchipuit. Colectivității de la „Înainte” și-au impus încă din primul an să dezvolte cu perseverență această ramură. Neprecupe-

țînd munca, îmbrățișînd metode avansate de creștere a animalelor, modernizînd construcțiile și mai ales pregătînd în scurt timp cadre capabile de crescători, ei au pus bază temeinică sectorului zootehnic.

Crescătorii de viței, cu o capacitate de 200 de capete, ilustrează grija pentru obținerea unui tineret de producție sănătos. Noii născuți sînt crescuți în boxe individuale, au alimentație specială, așternut curat tot timpul.

Am asistat o clipă pe cîteva colectivități care aplicau tatuajul individual unor noi născuți. Mi-am notat ultimul număr imprimat de clește: 924. Acesta este numărul de viței obținuți în aproximativ patru ani.

Acum colectiva are 218 vaci, 50 de jurnici montate și îngrășă 77 de tînași. Contracte pentru îngrășarea animalelor au și numeroși colectivități.

Producțiile mari de porumb permit gospodăriei să crească un mare număr de porcine. În prezent, sectorul dispune de 850 de capete din care 120 scroafe mătă și 500 de porci pentru îngrășat.

Vizitînd boxele, padocurile, observăm alături de scroafe Landrace și York, exemplare din rasa Cornwall pentru care colectivității manifestă mult interes. Totodată ei se preocupă să obțină metiși de la scroafele din rasa York cu vierii Mangalița și sînt mulțumiți de prolificitate.

— Tineretul muncește cu plăcere în sectorul zootehnic. Peste 20 de tîmîști, în afară de alți numeroși tîmîri, ne spune cu mindrie Ion Cornea, secretarul organizației U.T.M., se dedese la fel de pricepuți ca și vîrstnicii, la creșterea porcinelor, păsărilor sau bovinelor.

Ceea ce impresionează și în sectorul zootehnic sînt unele soluții noi, ingenioase, folosite în îngrijirea animalelor. Ca să mîncească nestingheriți, purceilor li se dă hrana pe o platformă situată deasupra boxei; lăptăria e așezată pe un depozit permanent de gheață.

Închipuți-vă o turmă de 1 900 de oi merinos. Cîndva, pe aici oamenii n-au apreciat această indelețnicie; dar acum reușese să obțină an de an mai multă „lînă de aur”.

Ne reîntoarcem spre sediu. Am numărat 21 de construcții zootehnice bine lucrate de meșterii colectivei, minunț finisate. Am văzut silozuri de nutreț încă nedesfăcute. Între grajduri, spațiile sînt cultivate cu furaje. Nici o palmă de pămînt nu rămîne nefolosită.

Cînd aflu că fondul de bază al colectivei este de patru milioane lei, transcriu acest fapt alături de toate celelalte succese care incununează o activitate rodnică, multilaterală, de care colectivității de aici pot fi mandri.

LUCIAN CURSARU

Recoltarea porumbului la G.A.S. Tirgoșoru Vechi, regiunea Ploiești

„BACIUL BOTEZAN”

Cu Alexandru Botezan, brigadierul de la a doua, te întîlnești la tot pasul. La cultura de porumb, la cea de sfeclă, la cositul trifoiului, la magazie, la echipa de constructori, pe arătura proaspătă urmărind pregătirea solului pentru semănatul de toamnă, pe vreo uliță din vecinătatea Arieșului în curs de pietruire de către brigada sa, sau la rondul verde din apropierea cooperativei, unde colectivități sîdesc petunii.

Peste tot te întîlnești cu Alexandru Botezan. Te întîlnești — este un fel de-a spune. Pentru că, practic, nu dai de el decît printr-o întîmplare fericită. Peste tot însă aflu același răspuns: „Baciul Botezan? Amu'o fost aci. Și-o luat calul și o plecat. Mereți în cutare loc și-l găsiți musai acolo”.

Și pornești într-o lungă cursă de... urmărire după omul a cărui prezență o găsești prin atîtea locuri, dar pe care de multe ori nu-l întîlnești, adevă, decît seara, la analiza zilei de muncă și la stabilirea obiectivelor pentru a doua zi.

Uneori, cum ni s-a întîmplat nouă, îl întîlnești la un început de drum, din zecile pe care brigadierul Botezan le face zilnic. Tocmai ieșea din porumb alături de „calul” său, o bicicletă „Mifa”,

albă toată de praf. După recomandările de rigoare a urmat a treia recomandare pe care brigadierul Botezan o face cu vizibilă mindrie: „Îl vedeți? Așa-i cucuruzul brigăzii noastre. Fain, nu-i așa? Nu se vede din el omul călare pe cal”.

Semănaț la timpul optim, pe sole în care îngrășămintele organice au fost administrate încă din toamnă, odată cu arătura adîncă, asigurîndu-i densitatea la hectar dar mai ales îngrijindu-l după toate cerințele agrotehnicii în cursul întregii perioade de vegetație, porumbul este într-adevăr de o rară frumusețe. El promite, după evaluările inginerului și ale baciului Botezan însuși, o producție cum n-a mai fost de mulți ani.

Înainte de a ne despărți de brigadierul Botezan, grăbit să plece tocmai în cealaltă parte a comunei, pe deal, la cultura de sfeclă, l-am întrebant cam cîte kilometri parcurge zilnic cu „calul” său Răspunsul a venit simplu, edificator: „Cam cît de la Turda la Cluj. Adică vreo 30 de kilometri. Cum însă mă „antrenez” în fiecare zi, mai că nu-i simt”.

Seara la sediu brigadierul Botezan repartizează pe echipe sarcinile de muncă ale brigăzii pe a doua zi. Le are notate într-un carnețel. În jurul său șefii de echipă, fiecare, și ei, cu cîte un carnețel în mînă, își notează de zor muncile următoarei zile.

Asemeni unui comandant care-și pregătește cu minuțiozitate bătălia de a doua zi, stabilind în cel mai mic amănunt modul de luptă al unităților, brigadierul Botezan nu lasă nici unui șef de echipă cea mai mică nelămurire. Totul este hotărît precis, pe locuri, pe ore, pe oameni, lucru deloc ușor dacă ne gîndim că brigada numără 180 de colectivități, iar suprafața arabilă pe care o lucrează 500 de hectare.

Brigada a doua este și-n acest an cîștigătoarea întrecerii cu celelalte trei brigăzi ale gospodăriei.

...Noaptea s-a lăsat de mult. Peste comună domnește liniștea și întinericul. Dinspre Arieș o lumină mică, părelnică, își taie drum în bezna.

„Baciul Botezan e acasă. Aia-i lumina lămpii de la masa lui de lucru. Acum ștudiază. Mai în fiecare noapte el stinge ultimul”. L-am citat pe paznicul de noapte de la gospodărie. Este omul care cunoaște cel mai bine „programul” luminilor din comună. Ca și ceilalți colectivități, are și el o deosebită stimă pentru brigadierul fruntaș Botezan.

Oile colectivităților din Posești, regiunea Ploiești, la pășunaț

MARIUS POPESCU

ÎN EXPOZITIE

Marea Expoziție a realizărilor economiei naționale a R.P.R. reprezintă unul din cele mai importante puncte de vizitat în București, atrăgând în fiecare zi sute și mii de oaspeți de pe tot cuprinsul țării.

Expoziția este de fapt un mănunchi de mai multe expoziții, grupate în jurul Pavilionului central, grandioasă construcție în oțel, beton și cristal. Așezată în partea cea mai frumoasă a orașului, între Casa Științei și Muzeul Satului, întinderea expoziției îmbrățișează parcuri de trandafiri, salbe de pădure, coborând pînă la marginea lacului Herăstrău, în ale cărui ape, legănate ziua și noaptea se oglindesc în străluciri, construcții, unelte și mașini...

Cu gîndul la dumneavoastră, cinstiți cititori, am parcurs din nou deunăzi pavilioanele, culegînd cîteva impresii, și imagini de la vizitatorii expoziției, veniți din sate și orașe, din colective sau uzine, tineri sau bătrîni, unii în costume populare, alții gătiți ca de sărbătoare...

— Așa ceva n-am apucat de cînd sînt și nici n-am auzit că ar mai fi fost cîndva... Uită-te și dumneata, ce frumos! cîtă mindețe! ce de mai palate!... Așa ceva nu se pomenea decît în basme...

— De unde ești matală, taică?

Bătrînul se oprește și ne răspunde aproape dojenitor:

— De unde să fiu?! Din țara asta rominească!!

...Se întîlneau într-adevăr în Expoziție Țara, Oamenii, Satul cu Orașul, Brazda, Griul, Izvoarele, Codrii, cu frumusețile și bogățiile, cu rodul pămîntului și al muncii, cu înfăptuirile și realitățile timpului nostru socialist.

Doi bărbați înalți ca bradul, rupți parcă din stîncă de izvoare limpezi a munților, vorbeau inflăcărați în dreptul rafturilor de sticlă unde se prezenta încălțămîntea pentru copii, femei și bărbați. Ne-am amestecat în vorba lor.

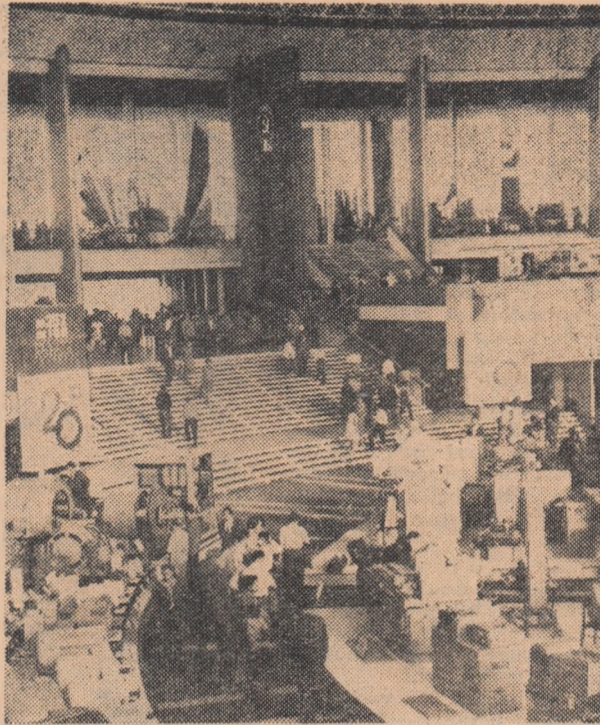
— Spuneam că pantofii pe care-i fabricăm astăzi sînt mai rezistenți, mai bine făcuți, și mai ieftini, și mai frumoși...

— De ce? — am întrebat.

— Pentru că în fabrici se lucrează altfel acum, după metode noi, pentru că organizarea lucrului e mai bună... De exemplu, la noi în fabrică se lucrează pe bandă și scoatem zilnic sute de perechi de pantofi care calitativ și estetic sînt foarte apreciați... Culoarele-s mai frumoase, forma e modernă, pantofii noștri plac mult micilor cumpărători...

Tînărul nostru se recomandă: Ion Roșca, mecanic de bandă de producție la fabrica de încălțămîntă Carmen, specializată în pantofi pentru copii. Iubește muzica, îi place opera și preferă, din literatură poezia.

Al doilea bărbat se recomandă și el: Nicolae Roșca, șef la depozitul de laminate al uzinei Autobuzul. Frații veniseră în expoziție să vadă cum este reprezentată întreprinderea lor. Într-o convorbire insufletită și documentată, parcurgem distanța pînă la standul uzinei Autobuzul, unde sînt expuse în aer liber troleibuzele și autobuzele rominești.

Aspect din pavilionul central al Expoziției

— De fapt de la mine pornesc aceste mașini, ne-a declarat cu un suris pe sub mustață, tovarășul N. Roșca. Mai înainte de a lua formă, de a fi vopsite și frumos finisate, aceste autobuze le-am avut și eu în mină sub formă de oțeluri, de fier, de materie primă... Aș zice că și eu aș fi un fel de tată al lor!

Admirăm autobuzul elegant, galben, TV.-7 lucrat în majoritate cu produse rominești. Ne place microbuzul Litoreta, conceput și realizat în întregime, ca și alte vehicule, în uzina Autobuzul. Troleibuzul din expoziție, frate mai mare și mai strălucitor al troleibuzelor care circulă în toată țara, face parte din seria care a cîștigat premii importante la Leipzig, dimpreună cu autobuzele noastre.

— Mergem în pas cu tehnica mondială: motorul rominec e bun, diferențialul nostru e puternic, forma și culorile sînt frumoase...

Expoziția rezervă și surprize nebanuite: cîmpul imens de iarbă proaspătă din care răsar stîlpi metalici și de beton, coloane, turnuri, brațe lungi de macarale, pe lingă acoperișurile multicolore ale micilor construcții-anexe, ascunde, ca și pămîntul comorile lui: ...o mină de cărbuni: Șuvoiul de vizitatori ne duce și pe noi în subteran: o scară largă scoborîtoare pe sub fruntea de beton a porții de intrare, pe care, între două ciocane aurite încrucșate, semnele curente de mină, stă scris „Noroc bun”... O galerie adevărată, cu vagoane de transportat cărbunele, cu perforatoare autentice, cu bandă transportoare, cu motoare și troluri, cu bolta pereților sprijinită în brîie de fier, cu ecouri și cu oarecari emoții... Întîlnim „în mină” un voinic vinjos, cu zimbetul ascuns sub casca neagră de protecție: e un miner adevărat, un culezător care a scoborit în pămînturi mai mult de o mie de pași, după cărbunele care mină la suprafață locomotivele, care pornește motoarele, care face fum și dă căldură, care topește oțelul. El a venit din minele de la Șotînga ca să construiască această machetă de mină și a rămas pe toată durata expoziției să vorbească vizitatorilor despre utilaje, despre viața de azi a minerilor, despre succesele lor. Numele: Pleșa S. Ion, șef de brigadă.

— Noi am construit această mină mică exact ca minele mari, respectînd toate indicațiunile pentru securitatea muncii și pentru exploatare continuă... cu singura diferență că aici ne-am oprit săpătura o dată cu ieșirea din mină...

— Cum vi se par celelalte sectoare ale expoziției?

— Expoziția e minunată... Mi-am dat seama aici de marea bogăție a țării mele și de marile realizări ale regimului nostru în cei 20 de ani încoace, de la Eliberare...

BARUȚU T. ARGHEZI

Vizitînd sectorul mașini și unelte agricole

Scriitori romîni con

Eusebiu

Eusebiu Camilar este unul din scriitorii care și-au cîștigat un loc însemnat în literatura noastră. El este autorul unor opere bogate, diverse, care numără deosebite romane, piese de teatru, povestiri, nuvele, suri, articole, traduceri din cărți de căpî literaturii universale.

Născut într-un sat din partea de sus a Moldovei, în apropierea Sucevei, Eusebiu Camilar a debutat între cele două războaie mondiale ca poet și romancier, fiind încă de la cîștigarea producției ale sale remarcat de critica literară a vremii. G. Călinescu a fost unul din aceluia care au semnalat, chiar de pe cînd lucrările sale portante se aflau în manuscris, talentul remarcabil al acestui tînăr.

Și într-adevăr speranțele nu au fost deșchitate. Eusebiu Camilar a început cu pași siguri în literatură și și-a menținut acest ritm lungul a peste trei decenii de bogată activitate.

Venind dintr-o lume aspră, din mijlocul oamenilor care s-au chinuit în permanență să-și statornicească traiul, Eusebiu Camilar a avut o literatură izvorîtă din suferințele și din luptele care secolul de-a rîndul și-au căutat un sens, pentru a-și putea încheia un trai liniștit și fîcînd. Avizuba, Cordun, admirabilele sale romane, sînt pagini de o rară frumusețe și de o adevărată înțelegere a lumii. Eusebiu Camilar a fost un scriitor în memoria cărora amintirile și s-au impregnat pentru totdeauna. amintirile unei copilării senine, cum se învîntă în la Ion Creangă, ci ale unei copilării chinorizate de spectrul foamei, de neliniștea de miine, a unei copilării învăluite în ceaștiguranței. Un univers aspru și legendar își lași timp populează literatura lui Eusebiu Camilar și în această interferență între o lume reală și o lume a legendei și a basmului și a teia cea mai concretă, văzută în detaliile

A doua zi, dimineața, a început să cerceteze locul și tot mai tare prindea în mîntea lui relief în bară: „Ce elemente conține acest pămînt? Prinde, oare, minereuri? Ce va fi fost pe locul acesta, demult, demult, în alte vîrste geologice?”

Trecuseră destule zile de cînd venise, dar încă nu săturase deplin de somnul greu ca pămîntul: cum întîlnea pe iarbă, simțea că se așază pe-un așternut mecat, că după fiecare somn se va trezi mai tînăr, însetat de viață.

În ziua amintită, sta în fundul livezii, la groapa de u gospodinele săpau humă verzuie pentru uns prispele căuta să pătrundă cu gîndul mai în adîncul straturilor, de fapt, din toate lucrurile, mereu răsăteau la suprafață niște ochi verzi ca iarba de umbră... Îl cuprîndea ciuda răstimpuri, dar cu cît scormonea cu închipuirea straturilor de pămînt, da numai de ochii ei...

S-a hotărît s-o ocolească, să n-o mai vadă, însă, cînd dat seama că se apropiase timpul cînd trebuia să vină a trebuit să se smulgă cu tot cu rădăcini din sine și să apuce repede mai spre fundul livezii...

A zărit-o, dintre pomii depărtați, la porțile, cu broboalbastră ca cerul de vară. A văzut-o și cum intră în oțel, și cum apasă clampa ușii. Pe urmă, cînd a văzut-o că se uită lung spre pomii din grădină, căutîndu-l cu ochii, Nicolai s-a ridicat, gata s-o strige, copleșit de o bucurie încă necunoscută.

— Maria... Maria...! striga, însă numai în sinea lui, cîntîndu-i rețezese glasul.

Ea i-a răspuns printr-un semn cu mîna, s-o aștepte, vine acolo, la el, la umbră, însă de vale s-a auzit cloțelul școlii. Maria și-a smucit broboada, i-a făcut cu un semn de rămas bun, și a rupt-o la fugă, ca o fetiță...

Nicolai simțea cum îl cuprîndea o tot mai vie ciuda, nu se putuse stăpîni în fața ei și se dase pe față ca neîndemîntec... Simțea că și pomii îi deveniseră urzici. Satul era gol la ceasul acela, căci toată viața lui pu în cîmp, la grîu. I s-a făcut dor de meleagurile rămase așa departe.

Începea să-și dea seama că mult nu va putea să facă în inactivitatea și abia aștepta să se vadă iar cu ranița-n spate la prospecțiuni, ars de soare și vesel; vedea aveau cu penele ce-i prindeau pe cîmpuri, cînd cerul se făcea neagră ca păcura și ploua cu piatră, și trîzneau, și pămîntul hurduca sub ei... Și după trecerea cumpenei expediția pînă mai departe, cu profesorul mereu în frunte...

Expediția „Delta” îi răsărea în adîncul gîndirii ca mîraj.

CAMILAR

structurii sale scriitoricești: impletirea dintre elementul arhaic și cel modern în sensul propriu al cuvintului. Eusebiu Camilar a reușit într-un mod deosebit de valoros să urmărească trecerea unor oameni de la un mod de viață străvechi la deplina stabilitate pe plan social și moral, de la neliniște și frământare la certitudinea împlinirii. Dar toată această mișcare istorică, toată această pătrundere a noului în viața oamenilor, se realizează prin păstrarea tezaurului de gândire, de artă și de simțire al oamenilor.

Eusebiu Camilar împletește în scrierile sale deopotrivă darurile poetului și ale prozatorului. Stilul său are un farmec și o savoare particulară. În el se topesc sevele tari ale codrilor din țara de sus, liniștea odihnitoare a paștilor, ritmul sacadat al pașilor miilor de oameni care străbat munții, melodia fermecătoare a cîntecelor de jale de altădată, a cîntecelor de bucurie de astăzi.

Opera lui Eusebiu Camilar, monografie a unor suferințe străvechi, adine săpate în firea oamenilor, a unor drame puternice (și mă gândesc aici la romanul Negura), a unor împliniri dorite de veacuri și realizate în anii noștri, este o laudă a însușirilor alese ale poporului român, a înaltelor sale virtuți creatoare.

VALERIU RÎPEANU

— ...Ba, eu
— ...Ba, eu!
— Ia-n să răspundă Sultana Volbură! a reluat Maria arătînd spre o fetiță negricioasă și mărunțică.
Sultana Volbură s-a dus la tablă. A luat bețișorul. A tras o linie dreaptă, peste Oceanul Pacific. Apoi, nu mult, virful bețișorului a șovăit în Marea Caraibelor. A spus, grav, ca un om plin de știință, ca de cînd lumea:
— ...și asta-i la știrea noastră! Tractoarele românești au ajuns și aici, în Cuba...
— Și, mai unde au ajuns tractoarele fabricate la noi în țară? — a continuat Maria, cu glas mai îngroșat de emoție. — Care poate spune?
Volbură Sultana a mișcat repede virful bețișorului, făcînd o traectorie înaltă peste Oceanul Atlantic.
— Și asta-i la știrea noastră! Tractoarele românești au ajuns chiar și în Franța... cu toate că...
Leția de geografie continua. Maria pusese întrebarea a doua, privind ariile petrolifere. Și de la ariile petrolifere, s-a trecut la utilaje, și imaginația lui Niculai călătorea într-una cu copiii. Virful bețișorului străbătea necontenit mările, oceanele...

— ...și aici, în Ghana...
— și aici, în China...
— și-n India.
— Cum? De unde știi? Am văzut aseară la film, ingineri români sondînd...
— ...Pamir? Cine ți-a spus?
— Și mai ce? a întrebat Maria.
— Locomotive!
— Tractoare...
— Combine și troleibuze!
— Autobuze...
— Autocamioane!
— Macarale!
— Strunguri!...

S-a ridicat Dorobanț Visarion:
— Prin apropierea satului, cam pe la douăzeci de kilometri, trece linia de înaltă tensiune de la Borzești...

Maria s-a uitat în gol, departe, departe, pe urmă s-a uitat la copii, pe urmă la lampa cu gaz... S-a biruit repede.

— Hai, și, mai departe? Unde se află Borzești? Ce localitate însemnată se află prin apropierea lui? Care știe?
— Cine nu știe?

— Lîngă Borzești? Se află Oneștii!
— ...orașul construit în anii puterii populare!
— Acum, atenție, copii, atenție! Azi, învățînd despre continentul Americii de Sud, trebuie să aflați că utilajele petrolifere românești au ajuns și aici în Argentina... Dar oare cum a fost cu puțină una ca asta, cînd odinioară țara noastră nu fabrica nici chibrituri?

O umbră de regret i-a cuprins pe toți cînd clopoțelul a sunat sfîrșitul orei. Pe măsură ce harta continentelor era înfășurată la loc, dispăreau continente și țări, — și copiii n-au sbucnit afară, ci s-au uitat lung, la relieful însemnat al munților și oceanelor, — dar Niculai a înțeles mai mult, că nimeni nu se da dus pentru că în clasă vibra neauzit inima atmosferei fierbinți, fluidul magnetic vibrînd de la inima învățătoarei la inima copiilor.

În clasă vibra neauzit suflul cuvîntului.
— Dar hai odată, copii: doar a sunat clopoțelul! le-a spus Maria, cu minie prefăcută. — Ce, nu l-ați auzit? De ce nu vă stringeți cărțile?

Toți i-au răspuns cu privirile pline de o rugăminte sfioasă, că vor să mai stea, cît de puțin măcar...
Pe urmă, cînd ea s-a prefăcut că pleacă, și-i lasă, copiii s-au ridicat repede din băncuțe:

— Ei, nu... a spus Volbură Sultana, și căuta zadarnic cuvîntul lămuritor, să arate că fără Maria clasa nu mai are sufl...

Și au înconjurat-o, și se îngrămădeau care mai de care, măcar să-i vadă ea, măcar să-și atingă mîneca de mîneca ei... Toți se uitau cu gelozie la Niculai, cînd Maria l-a luat de braț.

Au rămas în urmă, desamăgiți, cu gurile amuțite.
În vremea asta Niculai se gîndea cît de fericită trebuie să fie Maria: oare poate da viața mai mult, decît să împartă zi de zi, tuturor, pînea bucuriei? Era încredințat că ea se afla deplin „fixată pe orbită”, — cum ar fi spus profesorul Cioban, și în mîntea lui o și compara cu celebrul geolog.

— ...Eu...
— Ba, eu...
Maria le-a făcut semn să aibă răbdare, să nu se îngrămădească toți.
— Intii, copii, liniștiți-vă! Hai, liniște, căci aveți toți cînd spune... Deocamdată să răspundă numai Dorobanț Visarion... Hai, Visarioane, scoate-ți la tablă ciuful blond... Păduricea de brațe a dispărut. În clasă s-a făcut liniște. Dorobanț Visarion s-a dus la tablă. Înainte de a răspunde și-a umplut ochii negri, iuți, de un zîmbet de învingător... Tremura ușor. A luat bețișorul din mîna Mariei. A prins să caute pe hartă, și s-a oprit tocmai la munții întunecoși Himalaia... Glăsciorul lui mărturisea sentențios, să afle nu numai clasa a cincea din Cudalbi ci o lume:
— Tractoarele românești au ajuns pînă aici, unde arăt eu cu bețișorul, adică tocmai la India...
Maria surîdea mîndră...
— Da, copii, la India, într-adevăr... Dar care-mi poate spune și mai unde?
Dorobanț Visarion, de la tablă, a făcut semn că poate răspunde tot el dar a tăcut în fața înfricoșatei pădurici de brațe ridicate...
— ...Eu!
— ...Eu!

Desen de Nică PETRE

mai pregnantă, aflăm nota personală a scriitorului.

În același timp Eusebiu Camilar este un înfrăgostit nu numai de locurile natale, nu numai de peisajele mirifice, seculare și mereu tinere, vechi și mereu proaspete, aceleași și mereu altele cărora le-a închinat adevărate imnuri de slavă și de oamenii minunați ai acelor locuri. Vom observa că eroii săi vorbesc puțin, sînt firi spre, dăltuite astfel de secole de suferință, de încercări, de frământări, de secole, de lupte și cretăți. Sînt oameni care spun puțin dar simt din, în sufletul lor, se deslănțuie adesea furuni, dar cu înțelepciunea omului din popor știe să infățișeze celorlalți numai cvintesența gîndirii lor. Oamenii lui Camilar sînt înțelepți care poartă comoara de gîndire și de simțire a zeci și zeci de generații. Folosesc adeseori proverbe, trăiesc în pîlde, au adeseori un mod aforistic de a se exprima. Sînt masivi, statuari, oameni iuți la minie dar înțelepți și niciodată necugetați, au o dirzenie care ne face să recunoaștem în ei pe urmașii celor ce au luptat la Valea Albă sau în acele locuri de vitejie ce s-au înscris în istoria apărării patriei noastre, cîntate de asemenea de Eusebiu Camilar. Și aici vedem o a doua trăsătură a personalității sale: impletirea dintre prezent și istorie, perspectiva amplă din care este văzută personalitatea umană, ale cărei date psihologice sînt clădite din acțiunea unor factori multipli.

Eusebiu Camilar, deși a rămas statornic creștin al locurilor natale, deși spre ele se îndreaptă necontenit admirația lui, deși a surprins cu extraordinară acuitate trăsăturile particulare, pecifice ale acestor locuri din toate punctele de vedere, este totuși un scriitor modern în adevăratul înțeles al cuvîntului. A urmărit în scrierile sale beletristice ca și în numeroase articole, schimbările petrecute în anii noștri în conștiința și în viața acestor oameni. Și aci cred că putem sublinia cea de a treia trăsătură a

Fragment din romanul SATUL UITAT

ra aproape seară și el sta întins cu fața la cerul albastru ca broboada ei, urmărind trecerea norurilor. Dintr-o dată simțit în inimă un gol, — toate lucrurile își pierduseră farmecul, dar pînă și inimile de sgară ar fi înțeles că mîncea dorul și se simțea pe sine, ca un clopot ce auzi vibrațiile, la un dangăt.

trebuia măcar s-o zărească, și s-a hotărît să coboare la vale, să se uite pe fereastră, din drum, acum, odată cu ea, cînd nu-l vede nimeni.

ținut-o tot într-o fugă, cu capul gol, deschis la piept, dinioară în copilărie, și întii s-a uitat din drum, și a sărit-o pe catedră, în bătaia lămpii, pe urmă a intrat în clasă și a deschis ușa clasei.

teea în grumaz un nod neînchipuit de greu.
— Ei s-au ridicat, și Maria rămăsese înmărmurită cu ochii întins asupra hărții continentelor desfășurate pe tablă. Își pierduse cumpătul, o clipă, dar și l-a recăpătat atunci.

ea uitat la Niculai nespuse de aspru, încît el s-a așezat pe o bancă. Apoi, Maria și-a continuat lecția, însă oricine băgat de seamă că glasul i se îngroșase ușor, și ochii se udeau anume banca unde sta el ca încovoiat sub o greutate enormă...

udase de rușine. Cum de se supusese sub varga ei? Oare putea avea, că-l trîntise cu un semn, printre copiii din clasă, — a patra sau a cincea? Se gîndea să se ridice ușurel, să spună cîteva cuvinte de scuză și să părăsească clasa, pe urmă să se uite pe fereastră, să vadă ce va mai fi, dar întii să scape de ea asta...

deodată însă s-a auzit glasul ei, încărcat de seriozitate și de fierbinte căldură maternă. Copiii au prins a se uita, ascultînd-o cu toate fibrele, ațîntindu-și auzul mai bine, înclinîndu-se ușurel peste băncuțe, să fie și mai aproape de Maria.

ea, continuîndu-și lecția întreruptă de intrarea lui Niculai, a prins a vorbi mai departe despre patrie, despre obiceiurile și frumusețile ei, și cu cît vorbea, descriînd patria, cu cît dădea o respirație mai largă, sinii de față voinică vibrau sub bluză.

ea întors deodată asupra clasei, cuprinzînd mai bine în ochii ei toți copiii.

ea a pus o întrebare:
— Pînă în ce țări din cele cinci continente au ajuns tractoarele românești? Care știe?
— Niculai deodată în sus, o pădurice de brațe. Glasurile au prins să strige abia reținut, s-o ia înainte care de care...
— ...Eu!

Planeta Venus fotografiată la 20 mai 1964

Planeta Venus fotografiată la 31 mai 1964. Se observă subțierea faței de 20 mai 1964

EXISTĂ UN SINGUR LUCEAFĂR

Sintem obișnuiți să vedem strălucind pe cer cind Luceafărul de seară, cind pe cel de dimineață. Din această cauză mulți oameni cred că există doi luceferi: unul de seară și unul de dimineață. Lucrurile nu stau însă așa. Și pentru a ne lămurii care-i adevărul, este necesar să facem cunoștință mai apropiată cu auturul care dă naștere la acest fenomen, și anume planeta Venus.

CITE CEVA DESPRE VENUS

Se știe că în jurul Soarelui se învârtesc o serie de corpuri întunecate și reci care sînt luminate și încălzite de Soare. Cele mai importante dintre ele sînt planetele.

Planeta noastră — Pămîntul — se învîrtește în jurul Soarelui în timp de un an, păstrînd față de acesta o depărtare de circa 150 milioane de kilometri. Cît privește planeta Venus, aceasta este mai apropiată de Soare decît Pămîntul, găsindu-se la numai 108 milioane de kilometri de el. Din această cauză, drumul pe care-l face Venus în jurul Soarelui este mai scurt și e parcurs de planetă în numai 225 de zile pămînteste. Văzută de pe Pămînt, planeta Venus revine în aceeași poziție față de Soare la fiecare 584 de zile.

Venus este cam tot atît de mare cît și Pămîntul, măsurînd în diametru, 12 600 km. După cum este situată față de Pămînt și Soare, planeta întoarce către noi o parte mai mare sau mai mică din jumătatea ei luminată de Soare, astfel că ea prezintă, văzută cu luneta, faze ca și Luna.

În ciuda faptului că Venus este continuu inconjuroată de nori foarte groși, care nu lasă să-i vedem solul, în ultima vreme, au fost obținute noi date interesante despre ea. Astfel, în pătura atmosferică ce o înconjoară, au fost descoperiți vapori de apă și azot. La aceștia trebuie să adăugăm bioxidul de carbon, despre a cărui existență acolo se știe mai de mult. Cît privește norii, măcar o parte din ei sînt probabil formați din ace de gheață: temperatura acolo (deasupra norilor) este de 25°—30° sub zero.

LUCEAFĂR DE SEARĂ SAU DE DIMINEAȚĂ?

Priviți, stimați cititori, cu atenție figura 1. Se vede că Venus este vizibilă de pe Pămînt, cind la stînga Soarelui, cind la dreapta acestuia. Ei bine, în primul caz, Venus apune seara după Soare și se vede ca

Luceafăr de seară; iar în al doilea caz planeta răsare înaintea Soarelui și se vede dimineața, ca Luceafăr de dimineață.

Pentru ca să se aple într-o situație sau alta, planeta trebuie să treacă aproximativ pe aceeași direcție cu Soarele. Acestea sînt momentele conjuncțiilor. La conjuncția superioară (Venus dincolo de Soare), distanța Pămînt—Venus este maximă, atîngînd circa 260 milioane de kilometri; pe cind la conjuncția inferioară, distanța este minimă, putînd să scadă pînă la 39 milioane kilometri.

Anul acesta, la 19 iunie, Venus a trecut în conjunc-

ție inferioară, la o depărtare de noi de circa 43 milioane de kilometri. Pînă spre 10 iunie, planeta s-a văzut seara. După aceea, fiind aparent prea aproape de Soare, ea nu a mai putut fi văzută. În schimb, începînd de la sfîrșitul lunii iunie și pînă spre începutul anului viitor, planeta va fi vizibilă mereu, dimineața înainte de răsăritul Soarelui.

Iată dar, în cîteva cuvinte, explicația celor „doi” Luceferi, care în fond nu sînt decît... unul.

MATEI ALESCESCU
directorul Observatorului astronomic popular din București

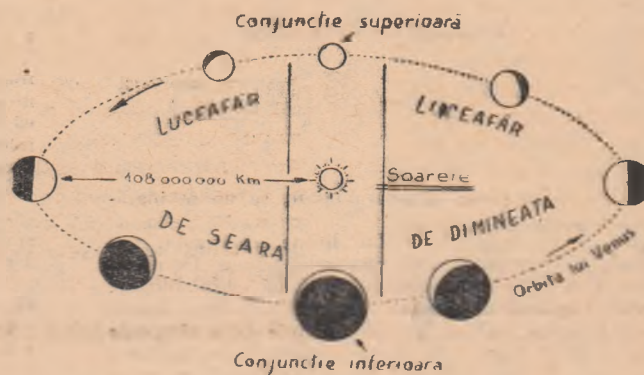

Fig. 1 — Fazele planetei Venus

Sfatul medicului

MICA FARMACIE

Sînt adesea imprejurări în care pînă la sosirea medicului sîntem nevoiți să dăm noi primul ajutor. Dar primul ajutor în caz de accident sau în alte cazuri necesită și un minim de materiale necesare sau medicamente pe care trebuie să știm să le folosim. Toate aceste materiale sau medicamente de urgență trebuie să formeze mica farmacie a fiecărei case.

În această mică farmacie cele mai necesare sînt materialele pentru un pansament, care se face în caz de accident mic, de rănire, de arsură etc. Pentru pansament sînt necesare: comprese sterilizate, vată, o fașă de tifon și un rulou de leucoplast. Compresele sînt niște bucățele mici de tifon sterilizate cu care acoperim rănile ce vrem să le pansăm, vata o vom aplica peste aceste comprese, iar fașa va folosi ca să bandajăm locul rănii. Dacă rana este mai mică, vom pune numai compresele în strat mai gros și lipim în cruce două benzi de leucoplast care fixează pansamentul.

Pentru a face un pansament sînt necesare și medicamente și atunci vom adăuga la această mică farmacie tinctură de iod (o sticlută cu 30 gr) cu care se va șterge pielea impregurului ranei; apă oxigenată (o sticlută cu 100 gr) care se va folosi pentru oprirea hemoragiei; unguent sulfamidat (o cutiută cu 10 gr) este bun de aplicat, de asemenea, pe unele răni; Jecolan (un tub) se va întrebuița numai în arsuri și se va aplica direct pe pielea arsă și peste care bineînțeles se va așeza pansamentul.

Pentru răceli sau stări gripale cu febră, este bine să avem în farmacia casei o frecție, de exemplu Diana sau Revulsin (o sticlută); piramidon, o cutiută în care să avem 10 tablete de aspirină pe care le vom lua în astfel de cazuri cîte 3 pe zi.

Mecanizarea altoirii viței de vie

Colaboratorii Institutului de viticultură și vinificație din Plevna (R. P. Bulgaria) au rezolvat cu succes problema mecanizării procesului de altoire a viței de vie. A fost realizat un agregat compus din trei mașini prin care este mecanizată în întregime altoirea viței de vie, inclusiv lucrările de pregătire.

Prima mașină taie și sortează altoii cu grosime de 10 fracțiuni, dînd la o parte pe cei neutilizabili. A doua mașină împropătează tăietura de pe port-altoi, calibrează port-altoi cu grosimi de 10 fracțiuni. A treia mașină ia altoii și port-altoi și efectuează operațiunea cea mai complexă — altoirea prin copulație.

Cele trei mașini sînt deservite de șase oameni fără o calificare specială. Primele două mașini taie în opt ore 18—20 mii de altoi și port-altoi, iar a treia efectuează 16 000 de altoiri. Productivitatea muncii crește de 5—6 ori în comparație cu altoirea manuală. De asemenea, calitatea altoirii este cu mult mai bună.

Procedeu de prelucrare a pielii

La Fabrica „Gocea Delcev” din Skopje (R.S.F.I.) s-a introdus un procedeu de prelucrare a pielii cu ajutorul unor rășini speciale, (rășini poliuretanic). Procedeu permite ascunderea tăieturilor și a altor defecte de pe suprafața pielii; fibrele pielii se încliază și se îndeasă la suprafață, astfel că aceasta din urmă devine netedă ca sticla.

Încăltăminte chimică

Trustul american „Du Pont de Nemours” a pus recent pe piață pro-

ductul denumit „Corfam”, un material plastic care se aseamănă extrem de mult cu pielea.

Noul produs nu are numai aspectul pielii ci chiar și mirosul ei. Este la fel ca și pielea la pipăit. El se fasonază ca și pielea și, îndeosebi, prezintă exact aceeași permeabilitate.

Primele articole din corfam au fost prezentate în magazinele de încălțăminte încă la începutul acestui an. Unii fabricanți de articole de sport plănuiesc să facă din corfam veste, bluze și fuste. Se vorbește de asemenea de paltoane și pardesie din corfam.

ȘTIATI CĂ...

...în Soare au fost identificate pînă acum 65 din cele 103 elemente descoperite pînă în prezent pe Pămînt?

...într-o celulă există nu mai puțin de o sută de mii de substanțe care iau parte la sute și mii de reacții chimice?

...în vreme ce un om tinăr cu auzul normal poate auzi sunete numai între 16 — 16 000 Hz (Hz = herț, unitate de măsură pentru frecvență) o pisică percepe sunete pînă la o frecvență de 30 000 Hz, iar un cîine chiar pînă la 50 000 Hz?

...strămoșul magnetofonului de astăzi poate fi considerat telegrafonul inventat în 1898 de inginerul danez Volde-mar Paulsen?

...fitoncidele din ghinda de stejar vindecă în scurt timp rănile ce apar uneori după iradierea cu raze Roentgen, rănii ce nu pot fi vindecate decît foarte greu cu alte medicamente?

...în vreme ce azotul se găsește în aer în proporție de 79 la sută, oxigenul — 20,95 la sută, bioxidul de carbon — gaz atît de necesar hrănirii plantelor, se află în proporție de numai 0,03 la sută?

Să se știe că copiii au doza lor și că ceea ce recomandăm aici este numai pentru adulți.

Pentru calmarea durerilor de cap vom avea o cutiută cu 10 antinevralgice care se vor lua după caz, 3 sau 4 pe zi.

Dacă apare în mod neașteptat o durere abdominală, la ficat, la stomac, în intestin, vom întrebuița Lizodon (de 3 ori pe zi cîte o tabletă).

Pentru impregurarea în care cineva este cuprins brusc de tulburări digestive acute, de diaree, vom avea Talazol sau Ftalilsulfatiazol care se ia cîte o tabletă din 3 în 3 ore încontinuu, ziua și noaptea.

În casa în care sînt oameni bătrîni care suferă de hipertensiune arterială trebuie să existe și un medicament folosibil în acest scop — Rutifilin ori Corfilin — ce se vor da cîte 3 pe zi. În anumite stări rele ale acestor hipertensivi li se poate da pînă la venirea medicului în puțină apă conținutul unei fiole de papaverină (deci vom avea în farmacie 2—3 fiole de papaverină).

O sticlă de alcool medicinal (de 250 gr) poate fi de folos în cazul cind este nevoie să se facă unele fricțiuni. Se mai poate stropi un prosop cu apă și spirt, așezîndu-l pe unele locuri dureroase drept prișnițe în dureri abdominale sau în alte cazuri.

Dacă în mica farmacie sînt medicamente vechi, acestea nu se vor folosi decît după caz, întrebînd medicul dacă și-au păstrat valabilitatea, dacă nu s-au alterat în care caz pot fi dăunătoare.

În general nu este bine să stocăm medicamente în casă, să uităm de rostul lor, fiindcă și nu mai sînt bune de întrebuițat.

Alături de medicamentele pe care le-am prezentat ca necesare în orice casă de om gospodar, mai trebuie și unele instrumente cum ar fi un termometru pentru luarea temperaturii și un foarfece (pe care nu-l vom folosi în alte scopuri) pentru întrebuițarea în cazul unui pansament.

Mica farmacie ne este de mare ajutor în impregurări în care poate trece cîva timp pînă la venirea medicului, care după consult îi va prescrie bolnavului tratamentul complet.

Dr. EUGEN ȘERBĂNESCU
medic primar Spitalul Colțea

VIETNAMUL DE SUD

— un vulcan în erupție

Se știe că acum 10 ani, în 1954, când au fost încheiate acordurile de la Geneva cu privire la Indochina, aici au luat ființă două state: R. D. Vietnam și Vietnamul de sud. Dar dacă la nord de paralela 17, R. D. Vietnam s-a dezvoltat ca un stat liber și iubitor de pace, îndreptând speranțele oamenilor, nu același lucru s-a întâmplat în Vietnamul de sud, unde a fost instaurată de la început o orinduire reacționară, ostilă oamenilor muncii, libertății și democrației spre care aspirau aceștia. Sub guvernele fostului președinte Ngo Dinh Diem (ucis cu prilejul evenimentelor ce au avut loc în octombrie-noiembrie anul trecut), țara a devenit un imens lagăr de concentrare. Persecuțiile, teroarea, crimele, ațîțarea, certurile religioase între budiști și catolici, care alcătuiesc populația țării, suspendarea oricăror libertăți și drepturi cetățenești — acestea sînt culorile care alcătuiesc tabloul societății sud-vietnameze.

Luptele pentru putere ale diferitelor grupări politice — incapabile de a pune stavilă foametei, mizeriei, nesiguranței — au agravat situația economică. Așa s-a ajuns ca Vietnamul de sud, altădată cunoscut ca exportator de orez, să importe acest aliment. Producția agricolă de azi, luată în întregul ei, reprezintă aproape jumătate din cea realizată în anul 1945. În industria textilă, ramura de bază a economiei sud-vietnameze, atelierele și fabricile își închid porțile una după alta. Rezultatul: aproape 2 000 000 de oameni din cei 14 000 000 cîți alcătuiesc populația țării n-au nici o posibilitate de a găsi de lucru, fiind șomeri.

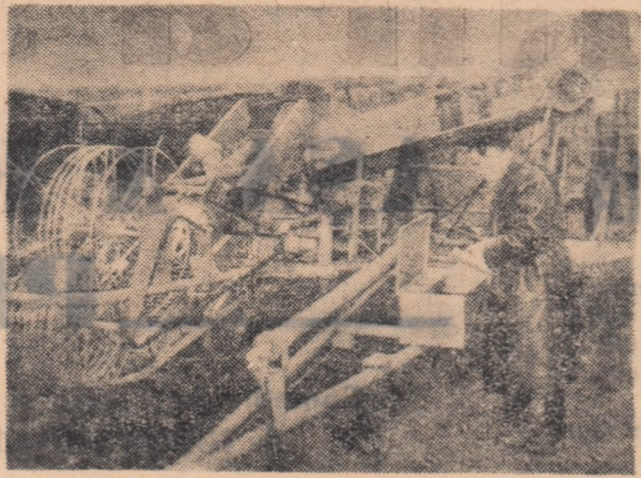
Vietnamul de sud suferă, dar găsește în el și puteri de luptă. Zeci, sute de mii de fiți devotați ai țării alcătuiesc mișcarea de partizani. Grupări în Frontul de Eliberare Națio-

nală, partizanii au sub controlul lor o parte însemnată a teritoriului țării îndeosebi în delta fluviului Mekong, unde pămîntul este fertil și populația deosebit de deasă. După unele date, în regiunile controlate de Frontul de Eliberare Națională trăiesc 7 milioane de oameni.

Simțindu-se neputincioasă, orinduirea reacționară din Vietnamul de sud a recurs la ajutorul armelor și soldaților americani pentru a înăbuși lupta de eliberare a poporului. 17 000 de soldați americani participă azi la așa-numitul „război nedeclarat” împotriva forțelor patriotice vietnameze. Dar rezultatele sînt tocmai contrarii celor așteptate. Incendierile cu napalm, mitralierea satelor din avioane, schingiuirile din satele ocupate, toate fac ca poporul vietnamez să devină și mai solidar și mai hotărît în lupta pentru eliberarea sa.

Știrile care vin în ultimele zile din Vietnamul de sud arată cu prisosință aceasta. Datorită marilor demonstrații din capitala țării, orașul Saigon — demonstrații care se transformă adesea în ciocniri sîngeroase — diversele personalități politice care încearcă zadarnic să țină piept miniei populare, sînt intrate în derută. Ele se substituie — adesea la intervale de ore — una alteia, făgăduiesc reforme, mănăvresc în fel și chip, doar, doar or mai salva ceva din puterea pe care o dețin. Dar reprezentanții tuturor acestor partide (despre care un ziarist străin scria că unele sînt atît de „mari” încît toți membrii lor ar încăpea într-un singur autobuz!) nu vor putea salva nimic. Poporul din Vietnamul de sud cere încetarea reprimunilor sîngeroase și a intervenției străine, libertăți democratice, dreptul poporului de a fi stăpîn pe casa și pe soarta lui.

R. ȚULESCU

Combină aceasta pentru recolta ea sfeclei de zahăr, construită la fabrica de mașini agricole din Slupsk (R.P. Polonă), va lucra pe ogoarele gospodăriei agricole de stat din Dubielno.

Vești din țările socialiste

- În acest an, în nordul munților Harz din R. D. Germană și pe ramificațiile lor a început o intensă campanie de refacere a pădurilor. Pe o suprafață de 550 hectare defrișate vor fi sădiți 2,5 milioane de puieți de molizi.
- Combinatul agricol „Belgrad” este cel mai important furnizor de produse alimentare al Belgradului. În acest an el va produce pentru necesitățile capitalei iugoslave circa 5 000 vagoane de produse alimentare principale și anume: 3 200 vagoane de lapte și produse lactate, 1 600 vagoane de carne și circa 800 vagoane de cartofi, roșii, varză și arcei.
- În R. P. Albania, în anii puterii populare au apărut mai mult de 350 lucrări consacrate ridicării nivelului cunoștințelor agronomice ale oamenilor muncii de la sat. Institutul superior de agricultură editează în fiecare trimestru un buletin de științe agricole de aproape 200 de pagini. Anul viitor, editura institutului va edita peste 30 de lucrări noi despre diverse probleme ale agrotehnicii și științelor veterinare.
- Oamenii muncii din agricultura R. D. Vietnam au terminat strîngerea recoltei. Este deosebit de bună recolta orezului de vară și a culturilor secundare. În general, a crescut productivitatea la hectar și cantitatea de cereale recoltate depășește cifrele anilor trecuți.
- La Muzeul de agricultură din Budapesta a fost alcătuit primul volum de bibliografie a istoriei agriculturii. Bibliografia cuprinde date cu privire la lucrări și articole științifice apărute pe această temă în diferite țări ale lumii. În primul volum al acestei istorii, editat în 1964, sînt menționate titlurile a 4 000 de cărți și articole apărute între anii 1960 și 1961. La alcătuirea bibliografiei își dau concursul specialiști din 14 țări.
- Rețeaua sanitară a Republicii Cuba se extinde continuu. În prezent, în orașul Olghin (provincia Oriente) pe un fost teren viran s-a înălțat frumoasa clădire cu șapte etaje a unui spital care urmează să devină una dintre cele mai mari instituții sanitare din provincie. Spitalul va avea 50 de paturi și o policlinică, unde vor putea primi asistență medicală 800 de pacienți pe zi. El urmează să intre în funcțiune în prima jumătate a anului viitor și, conform unei hotărîri a guvernului cuban, va purta numele lui Vladimir Ilici Lenin.

Spicuri din presa străină

DE CE SE RUINEAZĂ FERMIERII ?

Prerile nemărginite, acoperite de lanuri bogate de grâu, din partea apuseană a țării, New-Brunswick-ul, provincia producătoare de cartofi din răsărit, marile plantații de porumb din Ontario și, în sfîrșit, „centura fructiferă” din ținuturile de miazăzi, cu nesfîrșite-i șiruri de livezi și de vii, fac din pămîntul Canadei un pămînt îmbelșugat și darnic.

Lucru curios, însă, pe pămîntul acesta bogat, fermierii, așa cum arată statistica, sărăcesc și se ruinează. În ultimii zece ani, numărul fermelor din Canada s-a redus de la 623 000 la 479 000, adică aproape cu 150 000, ceea ce înseamnă că fermele din această țară s-au împuținat cu o cincime.

De ce oare în Canada fermierii se ruinează ?

La această întrebare încearcă să răspundă ziaristul Duncan Macleod într-un recent număr al revistei fermierilor canadieni „Family Herald”.

Concluzia care se desprinde din articolul lui Macleod este că fermierii nu pot face față concurenței marilor întreprinderi capitaliste. Într-adevăr, marii capitaliști, avînd pămînt mult și vite multe, pot folosi mai eficace mijloacele tehnice agricole, ceea ce le permite să reducă simțitor cheltuielile de producție. La fermele mici, însă, se lucrează cu mijloace manuale. E drept că și unii fermieri mici, înglodîndu-se în datorii, își cumpără mașini, dar de cele mai multe ori e astfel de experiență are un sfîrșit dezastruos. Cînd producția e de proporții mici, costul mașinilor nu se amortizează, fermierul n-are cum să se achite de datorii și în cele din urmă gospodăria lui e vîndută la licitație.

În afară de asta, serie Macleod, mai intervine și „foarfeca prețurilor”, ceea ce înseamnă că în fiecare an fermierul e nevoit să vîndă produsele agricole mai ieftin și să cumpere mărfuri industriale la prețuri tot mai ridicate. Pentru a acoperi diferența dintre prețuri trebuie lărgită producția, e nevoie de capital. Or, practic, micii proprietari sînt lipsiți de această posibilitate.

Formal, precizează Macleod, orice fermier poate să împrumute de la stat o sumă pînă la 27 500 dolari. Dar împrumutul se acordă numai pe baza unor valori garantate: pămînt, construcții, utilaj. Micii fermieri nu au însă astfel de valori, pentru că, de regulă, avutul lor e ipotecat și răsipotecat...

Poposînd printre fermierii din peninsula Niagara, Duncan Macleod relatează convorbirile pe care le-a avut cu ei. Iată ce i-a spus, de pildă, fermierul Milton Mansfield, un om în vîrstă de 50 de ani: „Nu pot să-mi închipui ca un om cu simțul realității să mai vrea în ziua de azi să se facă fermier. An de an prețurile produselor scad, în vreme ce costul chimicelor, al materialelor și al lucrărilor de reparații crește necontenit”.

Iar Fred Ruch, în vîrstă de 44 de ani: „La vîrstă mea e destul de greu să găsesc de lucru, mai ales că n-am făcut decît prea puțină școală. Pur și simplu nu știu ce să fac. Tot ce am e căsuța și peticul de pămînt care nu-mi folosește la nimic. În situația mea sînt o mulțime de alți fermieri mici. Cu ce au să se sfîrșească toate astea ?”

Îngrijorarea din întrebarea pe care și-o pune fermierul e pe deplin îndreptățită și răspunsul ce s-ar putea da nu e deloc liniștitor.

Aspect de la una din manifestațiile studențești care au avut loc recent la Saigon împotriva regimului dictatorial.

Satiră și umor

LA CRAMĂ

De la Daci încoace vin,
dintr-o foarte veche spiță,
toți butucii mei de viță
să se talmăcească-n vin.

Și-a gustat Ștefan cel Mare
din pocalul aurit,
vin cum nu s-a pomenit
cât e lumea-ntre hotare.

Căci pe-acest vestit pământ
binecuvîntat de pluguri,
soarele se-aprinde-n ruguri
și se-oprește-n vin, arzînd.

Nici în filele poveștii
sau în versul unui bard,
nu sînt flăcări vii cum ard
cînd dăm dușcă Odobeștii.

Flăcări sînt și în Cotnar,
cum le adunară anii.
Sînt de flăcări Drăgășanii
care-nchid în sticle jar.

Dar nu-s flăcări la-ntimplare;
nu sînt flăcări care pier.
Ele s-au născut în cer
între mult mărîitul soare.

Cît e țara țară-n zări,
soarele aprinde ruguri,
aur nalt turnat în struguri
în uimite-nfățișări.

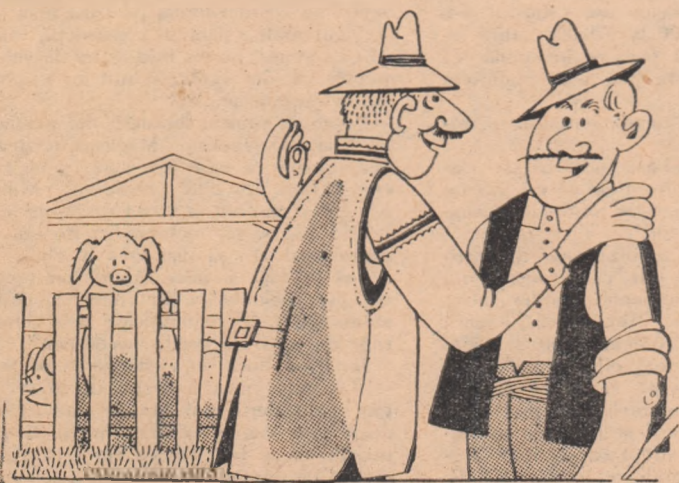
Și în coacere-ndelungă
soarele se face vin,
ca să picure în lin,
după-o bură zi de muncă.

Vinul s-a născut frumos
pe terasele cu falii.
Și a dobîndit medalii
cu vestitul lui prinos.

Vin e romînesc de spiță,
care astăzi vi-l închin.
De la Daci încoace vin
zdravenii butuci de viță.

Beți iubiți contemporani
cei ce-aduceți țării bine ==
după cum vi se cuvîne!
Și vă zic: „Între mulți ani!”

AL. ANDRIȚOIU

← Peste un milion? Grase venituri...
← Păi dacă sînt de la grăsunii!

Peste un milion de lei cîștigă anual din
creșterea porcilor G.A.C. Tătaru, raionul
Negru Vodă.

AȘA A FOST PIESA

Comedie în 2 acte și un epilog
de TUDOR MUȘATESCU

PERSOANELE:

Elena Cotună
Zina Grigore
Elena Năstăsescu
Marioara

Crescătoare de pui
Idem
Crescătoare fruntașă
Ajutoarea ei

(Acțiunea s-a petrecut în zilele noastre, la gospodăria
colectivă din comuna Gheorghe Doja, raionul Urziceni).

ACTUL INTII

Ne aflăm într-o duminică.
Amurgul de vară intră în sat
cu tălângi la gît și pocnete de
bici la coadă. Lungită pe iar-
bă. Într-un clin de deal, Elena
Cotună așteaptă pe cineva,
tresărind la fiecare zgomot ca
o îndrăgostită care își așteap-
tă iubitul în intirziere. În sfîr-
șit iubitul se apropie. Dar, de
data asta, e legat la cap cu
băsmăluță galbenă ca floarea
soarelui și are rochiță de
stambă...

ZINA (căci ea este, se așea-
ză lîngă prietena ei și, ime-
diat, începe să-i dea raportul):
Am întirziat, fiindcă a trebuit
să-i piteșc, unde i-am pitit și
pe ceilalți, și nu vream să mă
vadă nimeni.

ELENA (cu o presimțire
rea): Ce să pitești?

ZINA: Puii care au mai
muriți, acuma după prînz, în
lipsa ta.

ELENA: Iară au mai murit
pui?

ZINA: Patru! Și cu opt al
de dimineață, doisprezece...
Puș de duzină, ce să le faci?
Dacă au început să moară, să
fie sănătoși! Vorba ce ne fa-
cem noi, crescătorele? Dacă
zic ai mari că n-am îngrijit
puii cum trebuie?

ELENA: Păi ce stricăm noi,
dacă s-au îmbolnăvit? Ce, noi
sîntem microbi?

ZINA: Dar dacă vom fi în-
trebate de ce nu i-am dus de
azi dimineață la veterinar,
imediat ce i-am găsit morți
pe cei dintii? Și de ce i-am
ascuns?

ELENA: Nu i-am ascuns! I-
am izolat de ceilalți.

ZINA: Nu, nu, nu! Nu
merge. Singura soluție ca să
scăpăm basma curată să și-o
spun eu care e? Deseară, cînd

s-o înnopta bine, luăm frumu-
șel puii morți din groapă și îi
aruncăm peste gard la puii
îngrijitoarei vecine...

ELENA (iluminată, ca un
felinar căruia i s-a aprins
brusc lumina pe „dinăuntru”):
Aha! La puii Năstăsescu!

ZINA (surizînd superior):
Așa e că nu-i rea ideea mea?
Tot e ea, Năstăsescu, îngri-
jitoare fruntașă și noi, nu!
Miine o să se constate c-au în-
ceput să moară puii ei, nu ai
noștri... C-așa e și drept: puii
ei fiind fruntași, trebuie să
moară cei dintii...

ACTUL AL DOILEA

A doua zi de dimineață.
Elena Năstăsescu se îndreaptă
grăbită spre hala puilor pe
care îi îngrijește. Marioara îi
iese înainte, bălaie și cuprinsă
de panică.

MARIOARA: Tovarășă Năs-
tăsescu! Vîno repede că e de
rău! Ne mor puișorii. A dat
molima în ei.

E. NĂSTĂSESCU: Ce tot
spui tu?

MARIOARA: Da! Adinea-
uri, cînd m-am dus la pui, am
găsit doisprezece morți.

E. NĂSTĂSESCU: Unde?

MARIOARA: Uite, colo!
Sînt împrăștiati pe lîngă gard,
de parcă ar fi căzut morți din
zbor, săracii! Și trebuie să fie
o boală foarte curioasă, asta
care i-a pocnit, fiindcă — toți
doisprezece — s-au făcut albi
ca laptele din cafenii, ca și
castana, cum erau.

E. NĂSTĂSESCU: — Nu
vorbi prostii, Marioaro! Puii
noștri sînt din rasa Rhode Is-
land și — morți sau vii — tot
cafenii rămîn. Puii albi sînt
din altă rasă, Leghorn! Cum
sînt cei pe care îi cresc veci-
nele noastre, Zina și Elena.

MARIOARA: Se poate, to-
varășă Năstăsescu. Dar puii
noștri, pe care i-am găsit
morți, sînt albi.

E. NĂSTĂSESCU: — Și ce
concluzie tragi de aici?

MARIOARA: Că trebuie să
fie vorba de o găinărie...

E. NĂSTĂSESCU: — Exact!
Care bate la ochi chiar dacă
ai avea orbul găinii!

EPILOG

Bineînțeles, adevărul a ieșit
imediat deasupra, ca unde-
lemnul, și în urma hotărîrii
adunării generale, Zina Gri-
gore și Elena Cotună au fost
mutate disciplinar într-o altă
brigadă. Fiindcă, așa cum bine
a spus un tovarăș, colectiva
crește pui de găină, nu pui
de lele!

Desenle din pagină
de AL. CLENCIU

Librăria „Cartea prin poștă“ a expe-
diat în primul semestru al anului
220 000 volume unui număr de 45 000
colectiviști, agronomi, zootehnicieni și
cadre didactice.

← Mi-al adus ceva scrisori?
← Da! Și încă semnate de M. Eminescu!

C.E.C.-ul împlinește în
această toamnă 100 de
ani.

← 100 de ani și totuși mai tînăr și mai puternic ca oricînd!

SIMPLĂ COMPARAȚIE

Vorbind de longevitate,
Cioara-i prima vietate.

Deși ciocul și-l înmoaie
Tot prin stîrvuri și gunoaie,

Ea, la ani, atinge, sluta,
Pînă și de trei ori suta.

Șoimul n-are ca barem
Virsta lui Matusalem

Viața vrea să-i semene
Piscului de cremene

Și adesea, din tîrie,
Cade frînt, în bătălie.

Morala:
Decît un secol cioară,
Mai bine șoim — o vară!

STELIAN FILIP